

Sophocles *Antigone*

Gerard Koolschijn © 2008 Athenaeum – Polak & Van Genneep

Eerste koorlied

Welluidend orakel van Zeus
Welk bericht uit het goudrijke Delfi
Brengt u het stralende Thebe toch?
Ik word gefolterd door vrees,
Met angstig bonzend hart,
O, geprezen Genezer van Delos,
Vol heilig ontzag voor u.
Voor welke schuld, óf nieuw
Óf in de loop der tijden ontstaan,
Eist u van mij betaling op?
Vertel mij, kind van gouden hoop,
Onsterfelijke stem.

Eerst roep ik u, dochter van Zeus,
Onsterfelijke Athene, en uw zuster Artemis,
Beschermer van het land,
Op de beroemde, ronde troon
van onze markt gezeteld,
en scherpschutter Foibos,
kom, toon u gedrieën aan mij
om het doodslot af te weren.
Als u ooit bij een ramp
Die de stad overviel
De vlam van het leed hebt verdreven,
Kom dan ook nu.

Ach, ach, ontelbare smarten voel ik.

Heel mijn legermacht is ziek
En de geest heeft geen lans voor verweer.
Geen vrucht groeit meer
Uit de prachtige grond,
Geen vrouw wordt door baren
Verlost van haar kreten van pijn.
De een na de ander zie je nu,
Als vogels met krachtige vleugelslag
Sterker dan voortwoedend vuur,
Naar de kust van de avondgod snellen.

Ontelbaren verliest de stervende stad.
Meedogenloos liggen de vaders en zonen,
Dood verspreidend, onbeweend op de grond.
Overal hoor je de echtgenotes
Met de grijze moeders kreunen,
Smekend op de altaartrappen,
Over het gruwelijke lijden.
Stralende lofzangen klinken
Samen met kreten van rouw.
Zend ons hiertegen, o, gouden
Dochter van Zeus, uw genadige hulp.

Geef dat de verscheurende oorlogsgod,
Die nu zonder brons van schilden
Mij met zijn aanval, omringd
Door geschreeuw, verschroeit,
Mijn vaderland ijlings de rug toekeert,
Ver over de grens,
Naar Amfitrite's watergewelven
Of de ongastvrije rede

Van Thrakiës branding.

Want dat wat de nacht aan het eind overlaat

Komt de dag nog halen.

O, u, die de kracht van de vurige

Schichten bestuurt, Vader Zeus,

vernietig hem onder uw bliksem.

O Lykische lichtgod, ik wilde

Dat van uw pezen, gevlochten uit goud,

Ontembare pijlen werden uitgestrooid

Om ons als scherm te dienen,

Met de toortsvlammen van Artemis,

Waarmee zij door Lykiës bergen snelt.

Ook roep ik de god

Met de gouden kap,

Aan wie dit land

Zijn bijnaam dankt,

De juichende Bakchos, donker als wijn,

Om in zijn stoet van razende vrouwen

Verschroeiend met zijn stralende fakkeloog

Te naderen als bondgenoot

Tegen de god die de goden verachten.